

ikke opholde mig ved Lovet, men give den min bedste Anbefaling.

Indenrigsministeren (Hørring): Det foreliggende Lovforslag tilfigter jo at staffe Landbruget en Beskyttelse med Hensyn til Købet af de i Lovforslaget omhandlede Varer, nemlig Gødningstoffer, Foderstoffer, Sædeforn og Markfrø. Det er et Spørgsmaal, som ikke blot har været oppe herhjemme, men ogsaa i en Larvælle i Udlandet, og som navnlig ogsaa var fremme paa den sidste internationale Landbrugskongres, som blev afholdt i Brüssel. Man var der fra alle Sider enige om at udtale, at den Beskyttelse, der var Spørgsmaal om, tiltrængte Landbruget i høj Grad, og at Lovgivningsmagten burde søge at fremme denne Sag. Forholdet er nemlig det, at den allerede er fremmet for Gødning- og Foderstoffers Vedkommende i forskellige Lande, nemlig i Belgien, der er gaaet i Spidsen i denne Retning, i Frankrig og i England, og endelig har man ogsaa i Holland Bestemmelser, der sigte efter det Maal, der her er Tale om. Disse Bestemmelser angaa altsaa Gødningstoffer og Foderstoffer, de angaa ikke Markfrø og Sædeforn. Den internationale Landbrugskongres udtalte sig imidlertid meget stærkt for, at lignende Negler, som man i de nævnte Lande har for de andre Varer, ogsaa burde gives for Markfrø og Sædeforn. Spørgsmaalet har jo, som sagt, ogsaa været oppe her i Landet, og der er sket Henvendelse til Indenrigsministeriet fra Fællesforeningen for Indkøb af disse Varer og tillige fra Landhusholdningssekskabet om at fremme denne Sag, og jeg har da i Overensstemmelse dermed ladet det foreliggende Lovforslag udarbejde. Som Grundlag for dette Forslag have de Bestemmelser tjent, som gælde i Belgien og de andre Lande, jeg har nævnt. Det er da netop ogsaa i Overensstemmelse dermed, at Hovedbestemmelsen indeholder en Forpligtelse for Sælgeren til inden for disse Grænser, som Lovforslaget foreskriver, at give Køberen et Garantibevís ved Salget. Dette er en Forpligtelse, Sælgeren ikke kan unddrage sig fra, idet han ifalder Strafsvar, hvis han ikke opfylder den. Nu er der jo fra forskellige Sider, ikke alene fra det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Knudsen), der jo nærmest førte Ordet paa Handelsstandens Vegne, men ogsaa fra andre Medlemmer, der staa paa Landbrugets Standpunkt — fremkommet Udtalelser om, at Lovforslaget i denne Henseende gif for vidt. Man har ment, at det vilde være tilstrækkeligt, hvis Lovforslaget indeholdt en Bestemmelse om, at Sælgeren skulde give et

saadant Garantibevís, naar Køberen forlangte det. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke rigtig forstaaer denne Tanke, navnlig ikke naar den kommer frem fra de ærede Landbrugsrepræsentanters Side. Jeg tror ikke, at den er forfulgt i sine Konsekvenser. Thi hvad vilde Følgen deraf blive? Det vilde jo blive den, at en saadan Lovregel ikke vilde faa nogen som helst Virkning, med mindre Køberen havde forlangt Bevis og vel at mærke var i Stand til at føre juridisk Bevis for, at et saadant Forlangende var fremsat. Der er jo den store Vanskelighed derved, at et saadant Bevis vilde Køberen aldrig kunne føre, kunde jeg gerne fristes til at sige. I alt Fald vilde være saa sjældent, at han vilde være i Stand til at føre Beviset, at en simpel Nægtelse fra Sælgerens Side af, at Garantibevís er forlangt, vilde være tilstrækkeligt til, at Køberen kom til at staa uden nogen Beskyttelse. Man er heller ikke i de Lande, jeg har omtalt, gaaet den Vej; der har man gjort Garantibevísens Udstedelse obligatorisk og ikke afhængig af et Forlangende fra Køberens Side, og nogen anden Vej tror jeg ikke heller, man kan gaa. Hvis man gør Udstedelsen af et saadant Garantibevís afhængig af et Forlangende fra Køberen, vil det korrekte egentlig være slet ikke at lovgive om denne Sag, thi Køberen har jo Lov til at forlange Garantibevís, og han har jo overhovedet Lov til at forene sig med Sælgeren om, hvad dette Garantibevís skal indeholde, og kan med Hensyn til Handelen stille alle de Betingelser, han vil. Men det, vi skulle opnaa, er, at Køberen uden at foretage noget som helst, opnaaede Betryggelse for Varens Kvalitet. Det er det, vi skulle opnaa, og det er det, Lovforslaget tilfigter, og jeg tror ikke, man kunde ordne denne Sag paa hensigtsmæssig Maade ad nogen anden Vej. Imidlertid er denne Bestemmelse blevet noget misforstaaet, idet man ikke har lagt tilstrækkelig Vægt paa, at den jo kun angaar de bestemte Varer, som Lovforslaget nævner, altsaa Gødningstoffer, Foderstoffer, Sædeforn og Markfrø. Det forekommer mig, at det ærede Medlem for 10de Kreds (Bojsen) var noget inde paa, at den skulde angaa Kornhandelen i det hele taget, men det er der jo ikke Tale om. Det er kun den Vare, der sælges som Sædeforn, den Vare, der sælges for at bruges til Sæd, som der er Tale om at ramme her. Endelig er der jo i § 4 en væsentlig Indskrænkning paa det Omraade, som § 1 ellers omfatter, idet det udtrykkelig siges der, at § 1 ikke kommer til Anvendelse ved Salg mellem handlende indbyrdes, eller mellem handlende og Fabrikanter, eller ved Salg af